

Schouderschap

“We moeten ouders veel meer ook als mens zien”, met die zin wordt de lezing rondom ‘Aandacht voor Ouderschap’ afgesloten. Mijn zoontje vraagt de laatste tijd regelmatig: “Mama, jij bent toch mens?” “Ja...” zeg ik dan. “Nou, ik niet” antwoordt hij dan, “ik ben de ijscoman”.

Ik heb vandaag hier in mijn hoekje zitten luisteren, zitten kijken en ergens op zitten broeden. Eigenlijk heb ik op meerdere dingen tegelijk zitten broeden en een aantal gedachten wil ik graag met jullie delen.

Want na de verhalen van Igor, Suzanne, Annemieke en Geraldine heb ik een nieuw mantra in mijn hoofd: Ouderschap vraagt Schouderschap. Schouderschap als een omgeving die schouders aanbiedt, schouders om op te kunnen leunen als je er gewoon even geen zin meer in hebt. Die je stutten als je dreigt om te vallen en schouders waar je herkenning in vindt. Maar ook schouders die je kunnen helpen om een nieuw leven op te bouwen als je hebt moet vluchten. Voor sommige ouders zijn dat informele schouders, vaak familieschouders, vriendschouders, buurtschouders, schouders van lotgenoten. Maar hoe zit het dan met professionele schouders? Wanneer zijn die nou echt nodig? En waar en wanneer moeten die dan te vinden zijn? Wat hebben schouders die in een professioneel systeem werken te bieden?

Professionele schouders

Annemieke, die vanmiddag over haar eigen situatie als ouder spreekt, zegt het zo mooi: “Bekeken door de ogen van een moeder gaat het niet om instanties, maar om de professional als persoon die empathisch genoeg is om signalen op te pakken en daar naar te handelen.”

Die professionele schouders zitten hier natuurlijk in de zaal. Ik zie studentenschouders die druk zitten mee te schrijven, ik zie beleidsschouders, belast met bestuurlijke verantwoordelijkheden. Ik zie de schouders van Centrum Jeugd en Gezin, ik tel twintig mannenschouders en circa 200 vrouwenschouders en schouders die straks weer naar huis gaan om hun driejarige zoontje dat nooit naar bed wil en alleen maar wil slapen met dat ene parse speentje waar ie nu toch echt te groot voor is maar waarvan het maar niet lukt om ‘m met alle goed bedoelde opvoedingsadviezen vanaf te krijgen zodat je ’s avonds om 10 uur dan samen op de bank maar weer een nieuwe strategie bespreekt om toch eindelijk eens die spenenfee uit te nodigen om dat verdomde ding mee te nemen. Pffff goed, jullie snappen, dat laatste gaat dus over mijn eigen schouders.

Maar goed, fijn dat Annemieke dat zegt over die empathie. Maar die gereedschapskist dan? En de professionele scholing? Overdrachtsprocessen? Hoe dat dan te doen? Uit die vurige discussie, waarin het mij opvalt dat tijdens deze lezing over ‘Aandacht voor Ouderschap’ toch de meeste vragen gaan over de rol van de professional, blijkt maar weer dat het toch een complexe bedoening is, dat ouderschap. Daar ga ik vanavond op de bank, nadat we die spenenfee even hebben gefikst toch nog verder over nadenken. Ouderschap vraagt schouderschap...

Merel Steinweg is sociaal pedagoog, moeder van Ids (3) en Mara (1,5) en zwanger van #3. Zij werkt als inhoudelijk adviseur in de jeugdsector met speciale interesse in vernieuwing en innovatie. Daarnaast geeft zij als 'Stand-Up Blogger' tijdens bijeenkomsten woorden aan wat niet gezegd wordt.